

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 22ας Σεπτεμβρίου 2021 *

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία ανακοπής – Αίτηση καταχώρισεως εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης *chic ÁGUA ALCALINA 9,5 PH* – Προγενέστερο λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης *CHIC BARCELONA* – Σχετικός λόγος απαραδέκτου – Έλλειψη κινδύνου συγχύσεως – Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001»

Στην υπόθεση T-195/20,

Sociedade da Água de Monchique, SA, με έδρα το Caldas de Monchique (Πορτογαλία), εκπροσωπούμενη από τον M. Osório de Castro, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον A. Folliard-Monguiral, την I. Ribeiro da Cunha και τον J. Crespo Carrillo,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO:

Pere Ventura Vendrell, κάτοικος Sant Sadurni d'Anoia (Ισπανία),

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 20ής Ιανουαρίου 2020 (υπόθεση R 2524/2018-4) αφορώσας διαδικασία ανακοπής μεταξύ του P. Ventura Vendrell και της Sociedade da Água de Monchique,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους V. (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, F. Schalin και P. Škvařilová-Pelzl, δικαστές,

γραμματέας: A. Juhász-Tóth, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Απριλίου 2020,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Σεπτεμβρίου 2020,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 15ης Μαρτίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 25 Ιουλίου 2017, η προσφεύγουσα, Sociedade Água de Monchique, SA, υπέβαλε αίτηση καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της ΕΕ (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση συνίσταται στο εξής εικονιστικό σημείο:
The logo consists of the word "chic" in a bold, lowercase, sans-serif font. To the right of "chic" is a small blue square containing the number "9.5" in white. Below "chic" is a horizontal line, and below the "9.5" is the text "PH" in a smaller, uppercase, sans-serif font.
- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 32 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Μη αλκοολούχα ποτά· εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]».
- 4 Η αίτηση καταχώρισεως σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο Σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης* αριθ. 2017/199, της 19ης Οκτωβρίου 2017.
- 5 Στις 17 Ιανουαρίου 2018, ο Pere Ventura Vendrell άσκησε ανακοπή, δυνάμει του άρθρου 46 του κανονισμού 2017/1001, κατά της καταχώρισεως του εν λόγω σήματος για τα προϊόντα που παρατίθενται στη σκέψη 3 ανωτέρω.
- 6 Η ανακοπή στηριζόταν, ιδίως, στο προγενέστερο λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης CHIC BARCELONA, το οποίο είχε καταχωρισθεί την 1η Νοεμβρίου 2017 υπό τον αριθμό 16980195 για τα προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 33 και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Αλκοολούχα ποτά εκτός μπύρας· κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα· αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου».
- 7 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001).

- 8 Με απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 2018, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε την ανακοπή κατά το μέρος που στρεφόταν κατά των «μη αλκοολούχων ποτών» της κλάσης 32 τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Συναφώς, το τμήμα ανακοπών επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι τα «μη αλκοολούχα ποτά» της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, παρουσιάζουν μια χαμηλού βαθμού ομοιότητα με τα «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας» της κλάσης 33, τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Επομένως, κατά το τμήμα ανακοπών, υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως ως προς τα προϊόντα αυτά.
- 9 Αντιθέτως, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή λόγω ελλείψεως κινδύνου συγχύσεως κατά το μέρος που η ανακοπή αυτή στρεφόταν κατά των προϊόντων «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]» της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Συναφώς, το τμήμα ανακοπών έκρινε, κατ' ουσίαν, μεταξύ άλλων, ότι τα προϊόντα αυτά διέφεραν από τα προϊόντα της κλάσης 33, τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Κατά την άποψη του τμήματος ανακοπών, πρόκειται για προϊόντα που έχουν διαφορετική φύση, σκοπό και χρήση. Επιπλέον, κατά το ίδιο τμήμα, τα προϊόντα αυτά καταναλώνονται υπό διαφορετικές περιστάσεις, αντιστοιχούν σε διαφορετικές κλίμακες τιμών και δεν έχουν την ίδια εμπορική προέλευση.
- 10 Στις 19 Δεκεμβρίου 2018, ο P. Ventura Vendrell άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, με αίτημα την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως κατά το μέρος που απέρριψε την ανακοπή του. Προς στήριξη της προσφυγής του, ο P. Ventura Vendrell επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων, την ύπαρξη ομοιότητας μεταξύ των προϊόντων «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]» της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, και των προϊόντων της κλάσης 33 τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Επομένως, κατά την άποψή του, πρέπει να διαπιστωθεί, επίσης, η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως για τα προϊόντα ως προς τα οποία το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή του.
- 11 Με απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2020 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO έκανε δεκτή την προσφυγή στο σύνολό της. Κατ' ουσίαν, το EUIPO έκρινε ότι, πρώτον, υπάρχει μια χαμηλού βαθμού ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]» της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, και των προϊόντων «αλκοολούχα ποτά» της κλάσης 33, τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών έκανε δεκτό ότι τα αντιπαρατιθέμενα σήματα παρουσιάζουν υψηλού βαθμού οπτική, φωνητική και εννοιολογική ομοιότητα. Βάσει των δύο αυτών διαπιστώσεων, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001, το οποίο, κατά το εν λόγω τμήμα, έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

Αιτήματα των διαδίκων

- 12 Κατόπιν μερικής παραίτησης κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

- 13 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή·
 - να καταδικάσει τους διαδίκους στα δικαστικά έξοδα κατά το μέρος που τους αναλογεί.

Σκεπτικό

Επί του πρώτου αιτήματος του EUIPO

- 14 Ως προς το πρώτο αίτημα του EUIPO («να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή») πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα.
- 15 Κατά πάγια νομολογία, το EUIPO δεν υποχρεούται να υπερασπίζεται συστηματικώς κάθε προσβαλλόμενη απόφαση των τμημάτων προσφυγών ή να ζητεί υποχρεωτικώς την απόρριψη κάθε προσφυγής με την οποία προσβάλλεται μια τέτοια απόφαση [βλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 2019, *mobile.de* κατά EUIPO (Αναπαράσταση ενός αυτοκινήτου σε συννεφάκι τύπου κόμικς), T-629/18, EU:T:2019:292, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Κατά πάγια επίσης νομολογία, τίποτα δεν εμποδίζει το EUIPO να συντάσσεται με αίτημα του προσφεύγοντος ή ακόμη να επαφίεται απλώς στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, εκθέτοντας συγχρόνως όλα τα επιχειρήματα που είναι κατά την άποψή του χρήσιμα προκειμένου να διαφωτισθεί το Γενικό Δικαστήριο. Αντιθέτως, δεν μπορεί να ζητήσει την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ως προς ζήτημα που δεν έχει προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής ή να προβάλει επιχειρήματα που δεν έχουν προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής [βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2020, *Lidl Stiftung* κατά EUIPO – *Plásticos Hidrosolubles (green cycles)*, T-78/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:166, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 16 Εν προκειμένω, το πρώτο αίτημα του EUIPO είναι παραδεκτό, καθόσον το εν λόγω αίτημα και οι ισχυρισμοί που προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος αυτού δεν εκφεύγουν του πλαισίου των αιτημάτων και των λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα.
- 17 Επιπλέον, είναι αληθές ότι, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα με την προσφυγή της και των συναφών απαντήσεων του EUIPO, τα μέρη συμφωνούν ως προς ορισμένα ζητήματα που άπτονται της ουσίας της υποθέσεως (βλ. σκέψεις 37 και 38 κατωτέρω). Επιπλέον, η συμφωνία των διαδίκων ως προς τα ζητήματα αυτά μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 79 κατωτέρω). Παρά το γεγονός αυτό, η προσφυγή δεν έχει καταστεί άνευ αντικειμένου. Πράγματι, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει ούτε μεταρρυθμισθεί ούτε ανακληθεί από το τμήμα προσφυγών. Το EUIPO δεν διαθέτει εξουσία προς τούτο, ούτε μπορεί να δώσει συναφώς οδηγίες στα τμήματα προσφυγών, των οποίων η ανεξαρτησία θεσπίζεται στο άρθρο 166, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/1001. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν απαλλάσσεται από το καθήκον εξέτασης της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως υπό το πρίσμα των λόγων ακυρώσεως που διατυπώθηκαν στο εισαγωγικό της δικόγραφο και εξακολουθεί να οφείλει να αποφανθεί επί της ουσίας.

Επί της ουσίας

- 18 Πρώτον, επισημαίνεται ότι λαμβανομένου υπόψη του ότι η ημερομηνία υποβολής της επίμαχης εν προκειμένω αιτήσεως καταχώρισεως, ήτοι η 25η Ιουλίου 2017, είναι καθοριστική για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, η παρούσα διαφορά διέπεται από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 207/2009 (πρβλ. αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2014, *Bimbo* κατά ΟΗΜΙ, C-591/12 P, EU:C:2014:305, σκέψη 12, και της 18ης Ιουνίου 2020, *Primart* κατά EUIPO, C-702/18 P, EU:C:2020:489, σκέψη 2 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 19 Καθόσον οι κρίσιμες ουσιαστικές διατάξεις που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω είναι πανομοιότυπες τόσο στον κανονισμό 207/2009 όσο και στον κανονισμό 2017/1001, το γεγονός ότι οι διάδικοι παραπέμπουν στις διατάξεις του κανονισμού 2017/1001 δεν ασκεί επιρροή ως προς την παρούσα διαδικασία, τα δε επιχειρήματά τους πρέπει να ερμηνευθούν ως στηριζόμενα στις κρίσιμες διατάξεις του κανονισμού 207/2009 [απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2020, *napoPET Pharma* κατά EUIPO – *Miltenyi Biotec (viscover)*, T-264/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:470, σκέψη 23].
- 20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν και μόνο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.
- 21 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το ζητούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση, εάν, λόγω του ότι είναι πανομοιότυπο ή παρόμοιο με το προγενέστερο σήμα και λόγω του ότι είναι πανομοιότυπα ή παρόμοια τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσδιορίζονται από τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως για το κοινό της εδαφικής περιοχής εντός της οποίας απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος συγχύσεως περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.
- 22 Κατά πάγια νομολογία, συνιστά κίνδυνο συγχύσεως το ενδεχόμενο να πιστέψει το κοινό ότι τα επίμαχα προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από οικονομικώς συνδεδεμένες μεταξύ τους επιχειρήσεις. Κατά την ίδια νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως για το κοινό πρέπει να εκτιμάται σφαιρικά, με βάση τον τρόπο με τον οποίο το ενδιαφερόμενο κοινό προσλαμβάνει τα σημεία και τα επίμαχα προϊόντα ή υπηρεσίες, λαμβανομένων υπόψη όλων των κρίσιμων παραγόντων της συγκεκριμένης περιπτώσεως και, ιδίως, της αλληλεξάρτησης μεταξύ της ομοιότητας των σημείων και της ομοιότητας των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2003, *Laboratorios RTB* κατά ΟΗΜΙ – *Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS)*, T-162/01, EU:T:2003:199, σκέψεις 30 έως 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 23 Σε περίπτωση κατά την οποία το προγενέστερο σήμα χαίρει προστασίας στο σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο τρόπος με τον οποίο προσλαμβάνει τα αντιπαρατιθέμενα σήματα ο καταναλωτής των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών εντός της συγκεκριμένης εδαφικής περιοχής. Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι, για να μη γίνει δεκτή η καταχώριση ενός σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αρκεί να συντρέχει σχετικός λόγος απαραδέκτου, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, σε ένα τμήμα της Ένωσης [πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, *Mast-Jägermeister* κατά ΟΗΜΙ – *Licorera Zacapaneca (VENADO avec cadre κ.λπ.)*, T-81/03, T-82/03 και T-103/03, EU:T:2006:397, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 24 Για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει ότι είναι πανομοιότυπα ή παρόμοια τόσο τα αντιπαρατιθέμενα σήματα όσο και τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που αυτά προσδιορίζουν. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές [βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2009, Commercy κατά ΟΗΜΙ – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, EU:T:2009:14, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

Επί των προϊόντων που αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής

- 25 Κατά πρώτον, υπογραμμίζεται ότι τα «μη αλκοολούχα ποτά» της κλάσης 32 τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω), δεν αποτελούν αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής. Τα προϊόντα αυτά ωσαύτως δεν αποτέλεσαν αντικείμενο της προσφυγής που ασκήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι, πρώτον, ως προς τα προϊόντα αυτά, το τμήμα ανακοπών είχε κάνει δεκτή την ανακοπή του P. Ventura Vendrell, με αποτέλεσμα, σύμφωνα με το άρθρο 67 του κανονισμού 2017/1001, το οποίο είχε εφαρμογή κατά την ημερομηνία της κατάθεσης της προσφυγής του P. Ventura Vendrell ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ήτοι στις 19 Δεκεμβρίου 2018, (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω) η εν λόγω προσφυγή να μην αφορά τα προϊόντα αυτά. Κατά το άρθρο 67 του κανονισμού 2017/1001, εν ολίγοις, μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά αποφάσεως κατώτερου οργάνου μόνον κατά το μέρος που η απόφαση αυτή δεν δικαιώνει τον προσφεύγοντα ή απορρίπτει το αίτημά του. Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν άσκησε προσφυγή –κύρια ή παρεμπίπτουσα– ενώπιον του τμήματος προσφυγών, δυνάμει να διευρύνει το σύνολο των προϊόντων που αποτελούσαν αντικείμενο της ενώπιον του ως άνω τμήματος διαδικασίας επί της προσφυγής του P. Ventura Vendrell. Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι η απόφαση του τμήματος ανακοπών κατέστη απρόσβλητη κατά το μέρος που η απόφαση αυτή σχετιζόταν με τα «μη αλκοολούχα ποτά» της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση (βλ. σκέψη 3 της παρούσας αποφάσεως).
- 26 Κατά δεύτερον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όταν το τμήμα προσφυγών αναφέρθηκε στα προϊόντα της κλάσης 33 που έπρεπε να συγκριθούν με τα προϊόντα της κλάσης 32, εννοούσε όλα τα ποτά που μνημονεύονται στη σκέψη 6 ανωτέρω και όχι μόνο τα «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας».
- 27 Πράγματι, όπως προκύπτει από τον φάκελο του EUIPO, στην από 19 Δεκεμβρίου 2018 προσφυγή του, ο αντίδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO δεν είχε απλώς αναφερθεί στα «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας», αλλά είχε επιμείνει στο αποτέλεσμα στο οποίο έπρεπε να καταλήξει η σύγκριση των προϊόντων τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση με, ιδίως, τα κρασιά. Τούτο μνημονεύθηκε από το τμήμα προσφυγών στο σημείο 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επιπλέον, στο σημείο 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, κατά την άποψή του, «[μ]ε την έκφραση “αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας”, το προγενέστερο σήμα προστάτευε όχι μόνο προϊόντα με υψηλό αλκοολικό τίτλο, αλλά και προϊόντα με χαμηλή περιεκτικότητα σε οινόπνευμα, όπως τη σαγκρία, τον μηλίτη ή τα μείγματα και τους συνδυασμούς αλκοολούχων ποτών με μη αλκοολούχα ποτά, όπως, παραδείγματος χάριν, το βερμούτ με σόδα, το ουίσκι cola ή το pastis με νερό».
- 28 Τα προϊόντα «αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου», τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, είναι προϊόντα με υψηλό αλκοολικό τίτλο, ενώ τα προϊόντα «κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα» είναι προϊόντα με χαμηλή περιεκτικότητα σε οινόπνευμα. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται στη λογική ότι τα «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας»

ανήκουν στην ευρύτερη κατηγορία ενός συνόλου προϊόντων μεταξύ των οποίων πρέπει να συγκαταλέγονται, επίσης και κατ' ανάγκην, τα προϊόντα «κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα· αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου».

- 29 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τα σημεία 23 και 25 του δικογράφου της προσφυγής της, η προσφεύγουσα έχει την ίδια άποψη.
- 30 Επίσης, προστίθεται ότι έχει κριθεί ότι από το σαφές και μη διφορούμενο κείμενο της κλάσης 33 προκύπτει ότι η κλάση αυτή περιλαμβάνει όλα τα αλκοολούχα ποτά, με τη μοναδική εξαίρεση του ζύθου [απόφαση της 18ης Ιουνίου 2008, Coca-Cola κατά ΟΗΜΙ – San Polo (MEZZOPANE), T-175/06, EU:T:2008:212, σκέψη 74].
- 31 Κατά συνέπεια, χάριν διευκρινίσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο της προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση είναι, αφενός, τα ποτά «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]» της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, και, αφετέρου, όλα τα προϊόντα της κλάσης 33 τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, όπως προπαρατέθηκαν στη σκέψη 6 της παρούσας αποφάσεως (στο εξής, από κοινού: επίμαχα προϊόντα).

Όσον αφορά το ενδιαφερόμενο κοινό και τον βαθμό προσοχής του

- 32 Κατά τη νομολογία, στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο μέσος καταναλωτής της οικείας κατηγορίας προϊόντων, ο οποίος θεωρείται ότι έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη ότι ο βαθμός προσοχής του μέσου καταναλωτή είναι δυνατόν να μεταβάλλεται αναλόγως της κατηγορίας των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2007, Mundipharma κατά ΟΗΜΙ – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, EU:T:2007:46, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 33 Στο σημείο 17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι τα προϊόντα της κλάσης 33 τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα απευθύνονται στο ευρύ κοινό. Το κοινό αυτό έχει, κατά την άποψη του τμήματος προσφυγών, τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο. Από το σημείο 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατά το τμήμα προσφυγών, τα προϊόντα της κλάσης 32 τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση απευθύνονται επίσης στο ευρύ κοινό. Σχετικά με τα προϊόντα αυτά, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι το ευρύ κοινό επιδεικνύει, το πολύ, μέσο και συνήθως χαμηλό επίπεδο προσοχής κατά την κατανάλωσή τους και την απόκτησή τους. Τέλος, από τα σημεία 31 και 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει εμμέσως ότι το ενδιαφερόμενο κοινό είναι το ισπανόφωνο κοινό και ότι η κρίσιμη εδαφική περιοχή είναι το έδαφος της Ένωσης.
- 34 Πρέπει να επικυρωθούν οι εκτιμήσεις αυτές του τμήματος προσφυγών, τις οποίες, άλλωστε, δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα.

Επί της σύγκρισης των προϊόντων

- 35 Στο σημείο 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα «επίμαχα προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο της προσφυγής» ενώπιόν του, ήτοι τα προϊόντα «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία εμπίπτουν στην κλάση 32 και τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση,

παρουσιάζουν μια χαμηλού βαθμού ομοιότητα με τα προϊόντα «αλκοολούχα ποτά εκτός μπύρας», τα οποία προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα και εμπίπτουν στην κλάση 33, υπενθυμίζοντας ότι η κατηγορία αυτή προϊόντων περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα προϊόντα που αποκαλούνται «κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα· αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου» και καλύπτονται από το ίδιο αυτό σήμα (βλ. σκέψεις 26 έως 31 ανωτέρω).

- 36 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα που διατυπώνεται στο σημείο 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' αρχάς, ότι τα ποτά «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]» και ορισμένα από τα προϊόντα στα οποία στηρίχθηκε η ανακοπή, ήτοι τα «αλκοολούχα ποτά εκτός μπύρας», είναι υγρά που προορίζονται για ανθρώπινη κατανάλωση. Ως εκ τούτου, είχαν την ίδια φύση (βλ. σημείο 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Περαιτέρω, κατά το τμήμα προσφυγών, ορισμένα από τα προϊόντα που καλύπτονται από την έκφραση «αλκοολούχα ποτά εκτός μπύρας» είναι, συνεπώς, εν μέρει, προϊόντα που χρησιμεύουν, ιδίως, για την ανακούφιση του αισθήματος της δίψας και είναι, επομένως, σε ορισμένο βαθμό, ανταγωνιστικά (βλ. σημείο 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Επιπλέον, κατά το τμήμα προσφυγών, το γεγονός αν τα επίμαχα προϊόντα περιέχουν ή όχι οινόπνευμα, μολοντί ασκεί επιρροή, δεν μπορεί να θεωρηθεί καθοριστικής σημασίας για να προσδιοριστεί το αν, κατά την αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού, τα επίμαχα προϊόντα μπορούν να έχουν την ίδια ή συναφή εμπορική προέλευση (βλ. σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Βεβαίως, κατά το τμήμα προσφυγών, τα αλκοολούχα ποτά τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα καταναλώνονται κατά κανόνα σε εξαιρετικές περιπτώσεις και σε κοινωνικές ή οικογενειακές συναντήσεις, ενώ το μεταλλικό και το εμφιαλωμένο νερό είναι, για μεγάλο αριθμό προσώπων, προϊόν ευρείας κατανάλωσης. Ωστόσο, κατά την άποψη του τμήματος προσφυγών, τούτο δεν σημαίνει ότι δεν υφίσταται κανενός «είδους ομοιότητα» μεταξύ των επίμαχων προϊόντων (βλ. σημείο 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τέλος, κατά το τμήμα προσφυγών, ακόμη και αν ο μέσος καταναλωτής προσέχει τη διάκριση μεταξύ του νερού και των αλκοολούχων ποτών (περιλαμβανομένων εκείνων με χαμηλό αλκοολικό τίτλο), το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι διαφορές αυτές δεν αρκούν για να αποκλειστεί η ύπαρξη μιας χαμηλού βαθμού ομοιότητας μεταξύ των αλκοολούχων ποτών και των μεταλλικών και εμφιαλωμένων υδάτων. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών παρέπεμψε στη σκέψη 46 της αποφάσεως της 9ης Μαρτίου 2005, *Osotspra κατά ΟΗΜΙ – Distribution & Marketing (Hai)* (T-33/03, EU:T:2005:89), και στις σκέψεις 31 και 32 της αποφάσεως της 5ης Οκτωβρίου 2011, *Cooperativa Vitivinícola Arousana κατά ΟΗΜΙ – Sotelo Ares (ROSALIA DE CASTRO)* (T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565) (βλ. σημείο 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 37 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εκτιμήσεις αυτές του τμήματος προσφυγών είναι εσφαλμένες. Παρατηρεί ότι η φύση, αφενός, των προϊόντων τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και, αφετέρου, των αλκοολούχων ποτών τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα διαφέρει ως προς την ύπαρξη ή μη ύπαρξη οιοπνεύματος στη σύνθεση των εν λόγω προϊόντων, καθώς και ως προς τα βασικά συστατικά τους, τον τρόπο παραγωγής τους, το χρώμα τους, την οσμή τους και τη γεύση τους. Αντιθέτως προς την άποψη του τμήματος προσφυγών, κατά την προσφεύγουσα, τα ζητήματα αυτά είναι σημαντικότερα, για τον ενδιαφερόμενο καταναλωτή, από τον τυχόν κοινό σκοπό και τρόπο χρήσης των επίμαχων προϊόντων. Όσον αφορά τον σκοπό και τη χρήση των νερών και των μη αλκοολούχων ποτών, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η κατανάλωση αλκοολούχων ποτών –έστω και εκείνων με χαμηλή περιεκτικότητα σε οινόπνευμα– δεν αποκλείει την κατανάλωση μη αλκοολούχων ποτών (νερών) και αντιστρόφως, αλλά η κατανάλωση του ενός από τα ποτά αυτά δεν συνεπάγεται αναγκαίως την κατανάλωση του άλλου. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, τα αλκοολούχα ποτά –ακόμη και εκείνα με χαμηλή περιεκτικότητα σε οινόπνευμα– προορίζονται γενικώς για κατανάλωση χάριν απολαύσεως και όχι για την ανακούφιση του αισθήματος της δίψας, και, ακόμη λιγότερο, για την προστασία της

ανθρώπινης υγείας, ενώ τα μη αλκοολούχα ποτά τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση προορίζονται γενικώς, αν όχι αποκλειστικά, στην περίπτωση των μεταλλικών και αεριούχων υδάτων, για την ανακούφιση του αισθήματος της δίψας και την προστασία της ανθρώπινης υγείας. Πράγματι, κατά την προσφεύγουσα, ο καταναλωτής καταναλώνει όλο και περισσότερο νερό όχι μόνον επειδή είναι διψασμένος, αλλά και επειδή έχει επηρεαστεί από το ρητό «νους υγιής εν σώματι υγιεί». Τέλος, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, τα επίμαχα προϊόντα δεν έχουν ούτε συμπληρωματικό ούτε ανταγωνιστικό χαρακτήρα.

- 38 Το EUIPO συμμαρρίζεται την άποψη της προσφεύγουσας και θεωρεί ότι τα επίμαχα προϊόντα διαφέρουν. Συναφώς, το EUIPO αναγνωρίζει ότι, στις σκέψεις 31 και 32 της αποφάσεως της 5ης Οκτωβρίου 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρχε μια χαμηλού βαθμού ομοιότητα μεταξύ των αλκοολούχων ποτών και των μεταλλικών και εμφιαλωμένων νερών. Εντούτοις, στις σκέψεις 77 έως 85 της αποφάσεως της 4ης Οκτωβρίου 2018, Asolo κατά EUIPO – Red Bull (FLÜGEL) (T-150/17, EU:T:2018:641), το Γενικό Δικαστήριο διατύπωσε αντίθετη κρίση. Ομοίως, στην υπ' αριθ. R 1720/2017 G απόφαση, της 21ης Ιανουαρίου 2019, το τμήμα προσφυγών μείζονος συνθέσεως του EUIPO αποφάσισε ότι τα προϊόντα «ύδατα μεταλλικά και αεριούχα· μη αλκοολούχα ποτά· ποτά με βάση τα φρούτα και χυμοί φρούτων» που εμπίπτουν στην κλάση 32 δεν είναι παρόμοια με τη «βότκα», που εμπίπτει στην κλάση 33.
- 39 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, για την εκτίμηση της ομοιότητας των προϊόντων πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι κρίσιμοι παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ των προϊόντων αυτών. Στους παράγοντες αυτούς περιλαμβάνονται, ειδικότερα, η φύση, ο προορισμός, η χρήση καθώς και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός χαρακτήρας τους. Άλλοι παράγοντες μπορούν επίσης να λαμβάνονται υπόψη, όπως, για παράδειγμα, οι διάυλοι διανομής των οικείων προϊόντων [πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, El Corte Inglés κατά OHMI – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, EU:T:2007:219, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 40 Πρώτον, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι, λόγω της απουσίας οιοπνεύματος στη σύστασή τους, η φύση των προϊόντων «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, διαφέρει από τη φύση των προϊόντων που καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα.
- 41 Έχει ήδη κριθεί ότι η ύπαρξη ή μη ύπαρξη οιοπνεύματος εντός του ποτού προσλαμβάνεται από το σύνολο του ενδιαφερομένου κοινού της Ένωσης ως σημαντική διαφορά, όσον αφορά τη φύση των επίμαχων ποτών. Το ευρύ κοινό της Ένωσης είναι προσεκτικό και διακρίνει μεταξύ ποτών με οιοπνευμα και ποτών χωρίς οιοπνευμα, ακόμη και όταν επιλέγει ποτό ανάλογα με την επιθυμία του τη συγκεκριμένη στιγμή της επιλογής [απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Super bock group κατά EUIPO – Agus (Crystal), T-648/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:857, σκέψη 32].
- 42 Έχει επίσης κριθεί ότι η διάκριση μεταξύ οιοπνευματωδών και μη οιοπνευματωδών ποτών είναι αναγκαία, δεδομένου ότι ορισμένοι καταναλωτές δεν θέλουν ή μάλιστα δεν μπορούν να καταναλώσουν οιοπνευμα [πρβλ. αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2005, Lidl Stiftung κατά OHMI – REWE-Zentral (LINDENHOF), T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 54, της 18ης Ιουνίου 2008, MEZZOPANE, T-175/06, EU:T:2008:212, σκέψεις 79 έως 81, και της 4ης Οκτωβρίου 2018, FLÜGEL, T-150/17, EU:T:2018:641, σκέψη 82]. Βεβαίως, οι ανωτέρω εκτιμήσεις διατυπώθηκαν σε σχέση με Γερμανούς και Αυστριακούς καταναλωτές (αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 45, της 18ης Ιουνίου 2008, MEZZOPANE, T-175/06, EU:T:2008:212, σκέψη 21, και της

4ης Οκτωβρίου 2018, FLÜGEL, T-150/17, EU:T:2018:641, σκέψη 69). Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι η εκτίμηση αυτή δεν ισχύει και για τον μέσο ισπανόφωνο καταναλωτή που είναι επίσης συνηθισμένος και προσεκτικός ως προς τη διάκριση μεταξύ των αλκοολούχων ποτών τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα και των ποτών «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Επομένως, αφενός, για τη μεγάλη πλειονότητα των καταναλωτών –ισπανόφωνων ή της Ένωσης εν γένει–, η κατανάλωση οιοπνεύματος μπορεί, ανάλογα με την καταναλωθείσα ποσότητα, να προκαλέσει κατάσταση μέθης που δύναται να εκδηλωθεί με τη μείωση ορισμένων αντανακλαστικών ή με μειωμένη επαγρύπνηση. Η κατανάλωση οιοπνεύματος μπορεί, επίσης, να επηρεάσει την κινητική ικανότητα (διαταραχές ισορροπίας, δυσχέρειες έκφρασης), καθώς και να προκαλέσει περιορισμό του οπτικού πεδίου και δυσχέρεια υπολογισμού των αποστάσεων, όπερ μπορεί να είναι σημαντικό στην καθημερινή ζωή, ιδίως όταν οι καταναλωτές έχουν την πρόθεση να ασκήσουν μια συγκεκριμένη δραστηριότητα που απαιτεί ορισμένο επίπεδο προσοχής, όπως είναι η οδήγηση ενός οχήματος. Τα εν λόγω αποτελέσματα της κατανάλωσης οιοπνεύματος δεν χαρακτηρίζουν όμως την κατανάλωση εμφιαλωμένων ή μεταλλικών νερών. Ακόμη, για ένα μη αμελητέο μέρος του ισπανόφωνου κοινού –ή γενικώς του κοινού της Ένωσης–, η κατανάλωση οιοπνεύματος μπορεί να προκαλέσει πραγματικό πρόβλημα υγείας.

- 43 Δεύτερον, όπως ορθώς υποστηρίζει επίσης η προσφεύγουσα, ο σκοπός και η χρήση των επίμαχων προϊόντων διαφέρουν. Κατ' αρχάς, τα αλκοολούχα ποτά, περιλαμβανομένων εκείνων με χαμηλή περιεκτικότητα σε οινόπνευμα, προορίζονται συνήθως για κατανάλωση χάριν απολαύσεως και όχι για την ανακούφιση του αισθήματος της δίψας. Εν συνεχεία, η κατανάλωση αλκοολούχων ποτών, όπως αυτών τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, δεν αντιστοιχεί σε ζωτική ανάγκη και μπορεί μάλιστα να βλάψει την υγεία. Επιπλέον, όπως ορθώς επισήμανε η προσφεύγουσα, τα αλκοολούχα ποτά τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, ακόμη και εκείνα με χαμηλή περιεκτικότητα σε οινόπνευμα, είναι, εν γένει, λιγότερο ελαφριά και αισθητώς ακριβότερα από τα ποτά που αποκαλούνται «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]». Τέλος, ένας μεγάλος αριθμός από τα ποτά τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα καταναλώνονται σε εξαιρετικές περιπτώσεις και όχι καθημερινώς.
- 44 Αντιθέτως, τα ποτά «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, προορίζονται, κατά κύριο λόγο, για την ανακούφιση του αισθήματος της δίψας (βλ., αφενός, για τους αφρώδεις οίνους και, αφετέρου, για τα μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα οιοπνευματώδη ποτά, απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 55). Η δε κατανάλωση νερού αντιστοιχεί σε ζωτική ανάγκη και η κατανάλωσή του περισσότερες φορές την ημέρα το καθιστά αγαθό πρώτης ανάγκης (βλ., επίσης, σημείο 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τα μεταλλικά νερά αποτελούν απλώς υποκατηγορία της κατηγορίας των νερών. Πρόκειται για είδη τρέχουσας κατανάλωσης.
- 45 Τρίτον, τα επίμαχα προϊόντα δεν είναι συμπληρωματικά.
- 46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ως συμπληρωματικά νοούνται εκείνα τα προϊόντα ή υπηρεσίες μεταξύ των οποίων υφίσταται στενή σχέση, υπό την έννοια ότι το ένα είναι αναγκαίο ή σημαντικό για τη χρήση του άλλου, με συνέπεια οι καταναλωτές να μπορούν ευλόγως να θεωρήσουν ότι η ίδια επιχείρηση φέρει την ευθύνη κατασκευής αυτών των δύο προϊόντων ή παροχής αυτών των δύο υπηρεσιών [αποφάσεις της 1ης Μαρτίου 2005, Sergio Rossi κατά ΟΗΜΙ – Sissi Rossi (SISSI ROSSI), T-169/03, EU:T:2005:72, σκέψη 60, και της

11ης Ιουλίου 2007, PiraÑAM diseño original Juan Bolaños, T-443/05, EU:T:2007:219, σκέψη 48· βλ., επίσης, απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2009, easyHotel, T-316/07, EU:T:2009:14, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 47 Δεν υφίσταται όμως στενή σχέση μεταξύ των επίμαχων προϊόντων, ώστε να είναι αναγκαίο ή σημαντικό να αγοραστεί το ένα για να χρησιμοποιηθεί το άλλο. Πράγματι, δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο αγοραστής ενός εκ των προϊόντων της κλάσης 32 τα οποία ονομάζονται «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]» και τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση θα είναι υποχρεωμένος να αγοράσει προϊόν της κλάσης 33 καλυπτόμενο από το προγενέστερο σήμα και αντιστρόφως (βλ., αφενός, για τα κρασιά και, αφετέρου, για τα μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οινοπνευματώδη ποτά, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2008, MEZZOPANE, T-175/06, EU:T:2008:212, σκέψη 84).
- 48 Βεβαίως, από το σημείο 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι τα «ποτά με υψηλότερο αλκοολικό τίτλο» μπορούν να «αναμειχθούν με νερό» [...] «για την ανακούφιση του αισθήματος της δίψας ή για ενυδάτωση». Εντούτοις, κατά το τμήμα προσφυγών, «[τ]ο γεγονός ότι το νερό είναι προϊόν που αντλείται άμεσα από τη φύση και ότι τα αλκοολούχα ποτά έχουν υποστεί μεταποίηση με σκοπό την παρασκευή τους δεν σημαίνει ότι το κοινό δεν μπορεί να θεωρήσει ότι η εμπορική προέλευσή τους είναι η ίδια ή ότι υπάρχει οικονομική σχέση μεταξύ τους». Βάσει της ανωτέρω επιχειρηματολογίας και λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που εκτίθενται στη σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι του γεγονότος ότι το τμήμα προσφυγών σκόπευε να εφαρμόσει, μεταξύ άλλων, το κριτήριο της «συμπληρωματικότητας», όπως αυτό έχει αναπτυχθεί στη νομολογία, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών, στο σημείο 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιδίωξε να αποδείξει ότι, λόγω της δυνατότητας ανάμειξης, αφενός, των αλκοολούχων ποτών εκτός της μπίρας, τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, και, αφετέρου, των μεταλλικών υδάτων τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, υφίσταται σχέση συμπληρωματικότητας μεταξύ των προϊόντων αυτών, με συνέπεια να παρουσιάζουν μια «χαμηλού βαθμού ομοιότητα» (βλ. σημείο 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 49 Ωστόσο, η συλλογιστική αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή εν προκειμένω.
- 50 Πράγματι, πρώτον, το να γίνει δεκτό ότι η έννοια της συμπληρωματικότητας αναφέρεται στην απλή δυνατότητα ανάμειξης αλκοολούχων ποτών με μεταλλικά ύδατα δυσχερώς συμβιβάζεται με την έννοια της συμπληρωματικότητας όπως αυτή προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 46 ανωτέρω.
- 51 Η έννοια της συμπληρωματικότητας δεν αφορά απλώς τη δυνατότητα ανάμειξης προϊόντων, αλλά την ύπαρξη της «στενής σχέσεως» που ορίζεται στη σκέψη 46 ανωτέρω. Αυτή η «στενή σχέση» έχει την έννοια ότι το ένα από τα προϊόντα είναι αναγκαίο ή σημαντικό για τη χρήση του άλλου (απόφαση της 1ης Μαρτίου 2005, SISSI ROSSI, T-169/03, EU:T:2005:72, σκέψη 60).
- 52 Δεν μπορεί, ωστόσο, να θεωρηθεί ότι η αγορά ή η κατανάλωση των προϊόντων της κλάσης 32, τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, είναι αναγκαία για την αγορά ή την κατανάλωση των αλκοολούχων ποτών της κλάσης 33, τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, και αντιστρόφως. Ομοίως, δεν μπορεί να διαπιστωθεί ότι η κατανάλωση των εν λόγω προϊόντων της κλάσης 32 είναι σημαντική για την κατανάλωση των αλκοολούχων ποτών της κλάσης 33, τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα.

- 53 Δεύτερον και εν πάση περιπτώσει, είναι αναμφιβόλως αληθές ότι τα ποτά που εμπίπτουν στην κλάση 32 και ονομάζονται «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», όπως αυτά τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, μπορούν συχνά να αναμειγνύονται με μεγάλο αριθμό ποτών της κλάσης 33 τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Συγκεκριμένα, πολλά αλκοολούχα και μη αλκοολούχα ποτά, κατά γενικό κανόνα, αναμειγνύονται, καταναλώνονται ή ακόμη και διατίθενται στο εμπόριο μαζί, είτε στις ίδιες επιχειρήσεις είτε ως προαναμειγμένα αλκοολούχα ποτά.
- 54 Εντούτοις, η δυνατότητα αυτή δεν συνεπάγεται την εξάλειψη της οφειλόμενης στην ύπαρξη ή μη ύπαρξη οινοπνεύματος διαφοράς μεταξύ των επίμαχων προϊόντων. Επιπλέον, εάν γινόταν δεκτό ότι οι εν λόγω κατηγορίες προϊόντων πρέπει, για τον μοναδικό λόγο ότι τα προϊόντα μπορούν να αναμειχθούν και να καταναλωθούν αναμειγμένα, να θεωρηθούν παρόμοιες, μολονότι δεν προορίζονται για κατανάλωση ούτε στις ίδιες περιπτώσεις, ούτε υπό την ίδια ψυχική κατάσταση, ούτε, κατά περίπτωση, από τις ίδιες κατηγορίες καταναλωτών, το αποτέλεσμα θα ήταν να ενταχθεί ένας σημαντικός αριθμός προϊόντων δυνάμενων να χαρακτηριστούν ως «ποτά» σε μία ενιαία κατηγορία για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 (αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 57, και της 4ης Οκτωβρίου 2018, FLÜGEL, T-150/17, EU:T:2018:641, σκέψη 80).
- 55 Τέλος, καθόσον, στο σημείο 23 της προσβαλλομένης απόφασεως, το τμήμα προσφυγών υπενθύμισε την ύπαρξη του *pastis*, χωρίς ωστόσο να συναγάγει συναφώς ακριβή συμπεράσματα, πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα. Ασφαλώς, το *pastis* μπορεί να καταναλωθεί μόνον αφού έχει αναγκαίως αναμειχθεί με νερό. Εντούτοις, το ποτό αυτό δεν αναμειγνύεται, κατά κανόνα, με μεταλλικό νερό (αεριούχο), αλλά με νερό της βρύσης. Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν δήλωσε ότι επιθυμεί την καταχώριση του σήματος το οποίο αφορά η αίτησή της για το νερό της βρύσης. Το ίδιο ισχύει, εξάλλου, όσον αφορά τη ρακή και το αφέντι, στο μέτρο που τα ποτά αυτά καταναλώνονται, κατ' αρχήν, αφού αναμειχθούν με νερό της βρύσης. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το *pastis* και τα νερά τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι συμπληρωματικά.
- 56 Τέταρτον, όσον αφορά τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα των επίμαχων προϊόντων, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, για να θεωρηθεί ότι δύο προϊόντα είναι ανταγωνιστικά, πρέπει να υφίσταται σχέση υποκαταστάσεως μεταξύ των προϊόντων αυτών [βλ. απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2017, Hernández Zamora κατά EUIPO – Rosen Tantau (Paloma), T-369/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:106, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 57 Πάντως, πρώτον, λόγω της διαφοράς που οφείλεται στην ύπαρξη ή μη ύπαρξη οινοπνεύματος, το οποίο αποφεύγεται από μεγάλο αριθμό καταναλωτών για λόγους υγείας και το οποίο αλλοιώνει, επίσης, τη γεύση, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο μέσος ισπανόφωνος καταναλωτής θα θεωρήσει ότι τα επίμαχα προϊόντα είναι εναλλάξιμα. Πράγματι, η διαφορά που οφείλεται στην ύπαρξη ή μη ύπαρξη οινοπνεύματος και η διαφορά στη γεύση έχουν ως συνέπεια ότι, γενικώς, ο μέσος ισπανόφωνος καταναλωτής που ζητεί να προμηθευτεί μεταλλικό νερό δεν συγκρίνει το προϊόν αυτό με τα ποτά που εμπίπτουν στην επίμαχη κλάση 33. Ο καταναλωτής αυτός θα προμηθευτεί είτε μεταλλικό νερό είτε ένα από τα εν λόγω αλκοολούχα ποτά (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2008, MEZZOPANE, T-175/06, EU:T:2008:212, σκέψη 85).
- 58 Η τελευταία αυτή εκτίμηση επιβεβαιώνεται από τα κριθέντα με την απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF (T-296/02, EU:T:2005:49), κατά την οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι αφρώδεις οίνοι και τα μη οινοπνευματώδη ποτά είναι ανταγωνιστικά προϊόντα, δεδομένου ότι οι αφρώδεις οίνοι αποτελούν απλώς ασύνητες υποκατάστατο των ποτών της

κλάσης 32 που ονομάζονται «ζύθοι, μείγματα ποτών που περιέχουν ζύθο, μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα οιοπνευματώδη ποτά· ποτά και χυμοί φρούτων, χυμοί λαχανικών σιρόπια και άλλα παρασκευάσματα για ποτοποιία· ποτά με βάση τυρόγαλα [...]» (απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψεις 2 και 56).

- 59 Τέλος, με την ίδια απόφαση κρίθηκε επίσης ότι ο μέσος Γερμανός καταναλωτής θα θεωρήσει φυσικό και συνεπώς θα υποθέσει ότι οι αφρώδεις οίνοι, αφενός, και τα ποτά που ονομάζονται «μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οιοπνευματώδη ποτά· ποτά και χυμοί φρούτων», αφετέρου, προέρχονται από διαφορετικές επιχειρήσεις (απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 51). Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι οι αφρώδεις οίνοι και τα εν λόγω ποτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι ανήκουν στην ίδια οικογένεια ποτών ή ότι αποτελούν στοιχεία ενός γενικού φάσματος ποτών τα οποία μπορεί να έχουν κοινή εμπορική προέλευση (απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 51).
- 60 Η ως άνω κρίση ισχύει κατ' αναλογίαν στην υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, ο μέσος ισπανόφωνος καταναλωτής –και, άλλωστε, κάθε μέσος καταναλωτής της Ένωσης– βλέποντας το μεταλλικό νερό, αεριούχο ή μη, αφενός, και τα αλκοολούχα ποτά τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, αφετέρου, δεν θα θεωρήσει ότι τα ποτά αυτά μπορεί να έχουν την ίδια εμπορική προέλευση.
- 61 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η τιμή μπορεί να έχει καθοριστική σημασία για το ζήτημα της δυνατότητας υποκαταστάσεως μεταξύ των προϊόντων.
- 62 Στο πλαίσιο αυτό, έχει κριθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των μεγάλων διαφορών μεταξύ των οίνων ως προς την ποιότητα και, επομένως, ως προς την τιμή, η καθοριστική σχέση ανταγωνισμού μεταξύ της μπίρας, δημοφιλούς ποτού ευρείας καταναλώσεως, και του κρασιού πρέπει να διαπιστωθεί σε σχέση με τα κρασιά που είναι πιο προσιτά στο ευρύ κοινό, τα οποία κατά κανόνα είναι τα ελαφρύτερα και τα φθηνότερα (αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 1983, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 170/78, EU:C:1983:202, σκέψη 8, της 9ης Ιουλίου 1987, Επιτροπή κατά Βελγίου, 356/85, EU:C:1987:353, σκέψη 10, και της 17ης Ιουνίου 1999, Socridis, C-166/98, EU:C:1999:316, σκέψη 18).
- 63 Τούτο ισχύει και για τα επίμαχα προϊόντα. Συγκεκριμένα, τα ποτά που εμπίπτουν στην κλάση 32 και αποκαλούνται «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, είναι, κατά κανόνα, αισθητά φθηνότερα από τα προϊόντα της κλάσης 33 «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας· κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα· αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου», τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Βάσει του σκεπτικού του Δικαστηρίου που εκτίθεται στη σκέψη 62 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, από απόψεως τιμής, τα επίμαχα προϊόντα δεν μπορούν να υποκαθίστανται αμοιβαίως.
- 64 Επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι τα επίμαχα προϊόντα δεν έχουν ανταγωνιστικό χαρακτήρα.
- 65 Πέμπτον, όσον αφορά τους διαύλους διανομής των επίμαχων προϊόντων, επισημαίνεται ότι το γεγονός ότι τα προϊόντα αυτά μπορούν να πωλούνται «στα ίδια καταστήματα», στο οποίο αναφέρθηκε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να στηρίξει το συμπέρασμα του ως άνω τμήματος ότι τα εν λόγω προϊόντα παρουσιάζουν μια χαμηλού βαθμού ομοιότητα.

- 66 Το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι οι διάυλοι διανομής των προϊόντων που υπάγονται στις κλάσεις 32 και 33 αποτελούν παράγοντα που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του βαθμού ομοιότητας των προϊόντων αυτών.
- 67 Ως εκ τούτου, έχει διαπιστωθεί ότι τα προϊόντα που υπάγονται στις κλάσεις 32 και 33 αποτελούν συνήθως αντικείμενο γενικευμένης διανομής, σε σημεία διανομής που ποικίλλουν από το τμήμα τροφίμων ενός πολυκαταστήματος μέχρι τα αναψυκτήρια και τα καφενεία (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2005, Hai, T-33/03, EU:T:2005:89, σκέψη 44). Βάσει της διαπίστωσης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα υπαγόμενα στην κλάση 33 προϊόντα σχετίζονταν τόσο πολύ με τα υπαγόμενα στην κλάση 32 προϊόντα, ώστε έπρεπε να θεωρηθούν «παρόμοια» (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2005, Hai, T-33/03, EU:T:2005:89, σκέψη 46).
- 68 Επιπλέον, στη σκέψη 82 της αποφάσεως της 18ης Ιουνίου 2008, MEZZOPANE (T-175/06, EU:T:2008:212), το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε κατ' ουσίαν ότι τα κρασιά ως «οινοπνευματώδη ποτά» ήταν, αυτά καθεαυτά, σαφώς διαχωρισμένα από τα «μη οινοπνευματώδη ποτά», τόσο μέσα στα καταστήματα όσο και στους καταλόγους ποτών, και ότι ο μέσος καταναλωτής ήταν συνηθισμένος στον διαχωρισμό μεταξύ αλκοολούχων και μη αλκοολούχων ποτών. Εν κατακλείδι, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το κρασί και τα μη αλκοολούχα ποτά δεν έπρεπε να θεωρηθούν «παρόμοια».
- 69 Τέλος, στην απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565), το Γενικό Δικαστήριο, υπενθυμίζοντας τη διαπίστωση που περιέχεται στην απόφαση που μνημονεύθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω, ήτοι ότι τα μη αλκοολούχα ποτά συχνά διατίθενται στο εμπόριο και καταναλώνονται μαζί με οινοπνευματώδη ποτά και ότι αποτελούν αντικείμενο γενικευμένης διανομής, σε σημεία διανομής που ποικίλλουν από το τμήμα τροφίμων ενός πολυκαταστήματος μέχρι τα αναψυκτήρια και τα καφενεία, υπογράμμισε ότι, εντούτοις, τα εν λόγω ποτά έχουν, επίσης, ορισμένα διαφορετικά χαρακτηριστικά. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, επιπλέον, ότι, ενώ τα οινοπνευματώδη ποτά καταναλώνονται κατά κανόνα υπό ειδικές συνθήκες και στο πλαίσιο κοινωνικής συναναστροφής, το νερό και τα μη οινοπνευματώδη ποτά καταναλώνονται καθημερινώς. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η κατανάλωση νερού αντιστοιχεί σε ζωτική ανάγκη και ότι ο μέσος καταναλωτής, που θεωρείται ότι έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, προσέχει τη διάκριση μεταξύ οινοπνευματωδών και μη οινοπνευματωδών ποτών, η οποία είναι αναγκαία, δεδομένου ότι ορισμένοι καταναλωτές δεν θέλουν ή μάλιστα δεν μπορούν να καταναλώσουν οινόπνευμα. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η ομοιότητα μεταξύ των δύο αυτών τύπων προϊόντων έπρεπε να θεωρηθεί «χαμηλή» (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2011, ROSALIA DE CASTRO, T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565, σκέψεις 31 και 32).
- 70 Λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων απαντήσεων που έχει δώσει με τη νομολογία του το Γενικό Δικαστήριο εφαρμόζοντας το κριτήριο περί των διαύλων διανομής, πρέπει να γίνει δεκτό για τους σκοπούς της παρούσας αποφάσεως ότι, εν αντιθέσει προς τα όσα προκύπτουν από τη σκέψη 44 της αποφάσεως της 9ης Μαρτίου 2005, Hai (T-33/03, EU:T:2005:89), και από τη σκέψη 32 της αποφάσεως της 5ης Οκτωβρίου 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565), το γεγονός και μόνον ότι τα προϊόντα των κλάσεων 32 και 33 αποτελούν αντικείμενο γενικευμένης διανομής, σε σημεία διανομής που ποικίλλουν από το τμήμα τροφίμων ενός πολυκαταστήματος μέχρι τα αναψυκτήρια και τα καφενεία, δεν αρκεί για να κριθεί ότι τα προϊόντα των κλάσεων 32 και 33 «πρέπει» να θεωρηθούν ότι παρουσιάζουν μια χαμηλού βαθμού ομοιότητα ή ότι είναι παρόμοια.

- 71 Συγκεκριμένα, στην πραγματικότητα και όπως προκύπτει από τις κρίσεις που αναπτύχθηκαν σχετικά με το κριτήριο περί των διαύλων διανομής πολύ πριν από την έκδοση των αποφάσεων της 9ης Μαρτίου 2005, Hai (T-33/03, EU:T:2005:89), και της 5ης Οκτωβρίου 2011, ROSALIA DE CASTRO (T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565), το γεγονός ότι τα προϊόντα μπορεί να πωλούνται στα ίδια εμπορικά καταστήματα, όπως είναι τα πολυκαταστήματα ή οι υπεραγορές, δεν είναι ιδιαίτερα σημαντικό, αφού μπορεί κανείς να βρίσκει στα σημεία αυτά πώλησης προϊόντα πολλών διαφορετικών ειδών, χωρίς οι καταναλωτές να θεωρούν αυτόματα ότι έχουν την ίδια προέλευση [απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2004, El Corte Inglés κατά ΟΗΜΙ – Pucci (EMILIO PUCCI), T-8/03, EU:T:2004:358, σκέψη 43].
- 72 Δεδομένου ότι οι ανωτέρω κρίσεις έχουν επιβεβαιωθεί [αποφάσεις της 24ης Μαρτίου 2010, 2nine κατά ΟΗΜΙ – Pacific Sunwear of California (nollie), T-364/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:115, σκέψη 40, και της 2ας Ιουλίου 2015, BH Stores κατά ΟΗΜΙ – Alex Toys (ALEX), T-657/13, EU:T:2015:449, σκέψη 83], μπορούν να θεωρηθούν πάγια νομολογία.
- 73 Η νομολογία έχει επίσης διευκρινίσει ότι η απλή παρουσία των προϊόντων στο ίδιο τμήμα των ως άνω καταστημάτων θα μπορούσε να αποτελέσει ένδειξη της ομοιότητάς τους (απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2017, Paloma, T-369/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:106, σκέψη 28).
- 74 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι αφρώδεις οίνοι, αφενός, και τα ποτά που ονομάζονται «μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οινοπνευματώδη ποτά· ποτά και χυμοί φρούτων», αφετέρου, πωλούνται δίπλα δίπλα, τόσο στα καταστήματα όσο και στους καταλόγους ποτών (πρβλ. απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2005, LINDENHOF, T-296/02, EU:T:2005:49, σκέψη 50). Τούτο ισχύει όχι μόνο για τους αφρώδεις οίνους τους οποίους αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω απόφαση, αλλά και για όλα τα αλκοολούχα ποτά τα οποία αφορά το επίμαχο εν προκειμένω προγενέστερο σήμα.
- 75 Πλην σπανίων εξαιρέσεων δε, τα ποτά της κλάσης 32 «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, και τα προϊόντα της κλάσης 33 «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας· κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα· αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου», τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, πωλούνται, βεβαίως, σε παρακείμενα τμήματα, αλλά όχι στα ίδια τμήματα των υπεραγορών.
- 76 Τέλος, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο έκανε μνεία των αναψυκτηρίων και καφενείων (αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2005, Hai, T-33/03, EU:T:2005:89, σκέψη 44, και της 5ης Οκτωβρίου 2011, ROSALIA DE CASTRO, T-421/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:565, σκέψη 31), είναι αληθές ότι τα καταστήματα αυτά προσφέρουν κατά κανόνα όλα τα επίμαχα προϊόντα και συχνά στον ίδιο χώρο. Εντούτοις, ο ισπανόφωνος καταναλωτής θα επιδείξει προσοχή στις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των εν λόγω κατηγοριών προϊόντων, ιδίως όσον αφορά την ύπαρξη ή μη ύπαρξη οινοπνεύματος, με συνέπεια το γεγονός και μόνον ότι τα προϊόντα αυτά προσφέρονται στον ίδιο χώρο να μην είναι σημαντικότερο από τις μεταξύ τους διαφορές.
- 77 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αντιθέτως προς όσα εξέθεσε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα ποτά της κλάσης 32 που αποκαλούνται «εμφιαλωμένο νερό· μεταλλικό νερό μη φαρμακευτικό· ύδατα μεταλλικά [ποτά]», τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, δεν παρουσιάζουν χαμηλού βαθμού ομοιότητα με τα προϊόντα της κλάσης 33 που

αποκαλούνται «αλκοολούχα ποτά εκτός μπίρας· κρασί· αφρώδη κρασιά· ηδύποτα· αλκοολούχα δυνατά ποτά· αποστάγματα οίνου», τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα. Αντιθέτως, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα ως άνω προϊόντα διαφέρουν.

- 78 Υπό το πρίσμα των όσων επισημάνθηκαν στη σκέψη 24 ανωτέρω, ήτοι, του κανόνα κατά τον οποίο, εν ολίγοις, η απόδειξη του ότι είναι πανομοιότυπα ή παρόμοια τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσδιορίζονται από τα συγκρουόμενα σήματα αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, το σφάλμα εκτιμήσεως το οποίο ενέχει η προσβαλλόμενη απόφαση συνεπάγεται ότι ο λόγος ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε η προσφεύγουσα πρέπει να γίνει δεκτός.
- 79 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο λόγος ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε η προσφεύγουσα και, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν τα αντιπαρατιθέμενα σημεία είναι παρόμοια.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 80 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το EUIPO ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας και του EUIPO.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 20ής Ιανουαρίου 2020 (υπόθεση R 2524/2018-4).**
- 2) Καταδικάζει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.**

Tomljenović

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 22 Σεπτεμβρίου 2021.

(υπογραφές)